

MINISTERSTWO ŚRODOWISKA

Departament Zarządzania
Środowiskiem

20.04.2018
Kotau

DZŚ-III.285.15.2018.DS

Warszawa, dnia 13.04. 2018 r.

Urząd Miejski w Szprotawie
PUNKT KANCELARYJNY
19. 04. 2018
WPLYNEŁO
5864
L.dz. podpis
Ilość załączników
Pan Józef Rubacha
Burmistrz Szprotawy
Rynek 45
67-300 Szprotawa

Szanowny Panie Burmistrzu,

Nawiązując do pisma z dnia 1 marca 2018 r., nr GR.6232.18.2018, dotyczącego stwierdzenia nieważności decyzji Marszałka Województwa Lubuskiego z dnia 13 kwietnia 2014 r., znak DW.II.7241.5.2014, wraz ze zmianami, którą wydano Sita Zachód Sp. z o.o. we Wrocławiu (obecnie SUEZ Zachód Sp. z o.o.) pozwolenie zintegrowane dla instalacji do mechaniczno-biologicznego przetwarzania odpadów oraz składowiska odpadów w Kartowicach, uzupełnionego pismem z dnia 22 marca 2018 r., w którym precyzuje Pan, że żądaniem jest wszczęcie postępowania z urzędu, przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z art. 157 § 2 Kpa, postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wszczynają się na żądanie strony lub z urzędu. Oznacza to, że uruchomienie postępowania w trybie nadzoru następuje na wniosek podmiotu posiadającego przymiot strony bądź z inicjatywy uprawnionego organu, który sam przesądza o zasadności podjęcia działania w tym trybie. Pana wniosek zatem, dotyczący ww. decyzji, należało potraktować jako informację o istnieniu w obrocie prawnym decyzji dotkniętej wadą nieważności oraz o przyczynach uzasadniających wszczęcie postępowania z urzędu.

Pan Burmistrz podnosi, że w kwestionowanym pozwoleniu zintegrowanym, w części dotyczącej składowiska odpadów, Marszałek Województwa Lubuskiego określił wysokości składowania w poszczególnych kwaterach składowiska i ich pojemności znacznie większe niż określone pierwotnie na etapie powstawania tego składowiska odpadów. Pan Burmistrz uważa, że ww. pozwolenie zintegrowane zostało wydane z naruszeniem prawa, ponieważ dla przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, jakim jest zwiększenie pojemności składowiska, nie wydano decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, zgodnie z art. 71 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, ani pozwolenia na budowę, zgodnie z art. 29 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane. W dacie wydania kwestionowanej decyzji ustawy te były opublikowane odpowiednio w Dz. U z 2013 r. poz. 1235, z późn. zm. oraz w Dz. U. z 2013 r. poz. 1409, z późn. zm.

Minister Środowiska nie znalazł podstaw do wszczęcia z urzędu postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji Marszałka Województwa Lubuskiego z dnia 13 kwietnia 2014 r., znak DW.II.7241.5.2014.

W postępowaniu o stwierdzenie nieważności badaniu podlega decyzja administracyjna wyłącznie pod kątem jej zgodności z prawem. Nie są natomiast rozstrzygane kwestie merytoryczne, które rozstrzyga decyzja wydana w postępowaniu zwykłym.

Składowisko odpadów w Kartowicach jest regionalnym składowiskiem odpadów komunalnych w regionie wschodnim województwa lubuskiego, wymienionym w uchwalonym przez Sejmik Województwa Lubuskiego w 2012 r. planie gospodarki odpadami, jak i w aktualnym planie gospodarki odpadami.

Przedstawiony zarzut nie dotyczy treści samego pozwolenia, wydanego na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska ustawy (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, z późn. zm.), zwanej dalej „Poś”, ale kwestii z zakresu procesu inwestycyjnego. Wydanie pozwolenia zintegrowanego, które jest jednym z rodzajów pozwoleń na wprowadzanie substancji lub energii do środowiska, także w przypadku gdy przedmiotem pozwolenia jest instalacja do przetwarzania odpadów, nie jest etapem tego procesu. Organ ochrony środowiska, działając w granicach przyznanych mu kompetencji, określa warunki korzystania ze środowiska oraz obowiązki związane z eksploatacją instalacji w celu kontrolowania oddziaływania instalacji na środowisko i podjęcia środków, które to oddziaływanie ograniczą. Nie rozstrzyga też o samym prowadzeniu działalności (obowiązuje zasada swobody działalności gospodarczej). Jeżeli podmiot eksploatuje instalację, to jest zobowiązany spełniać warunki pozwolenia, którymi są np. dopuszczalna wielkość emisji, rodzaje i ilości odpadów dopuszczone do wytwarzania i do przetwarzania, sposoby przetwarzania odpadów, miejsca magazynowania odpadów.

Marszałek Województwa Lubuskiego, który jest właściwym organem do wydania cytowanej decyzji (art. 378 ust. 2a Poś), określił w niej parametry składowiska w Kartowicach zgodnie z wnioskiem prowadzącego instalację, w tym maksymalną rzędną składowania i pojemność składową każdej z trzech kwater składowiska. Wymaga tego art. 188 ust. 2 pkt 1 Poś. Parametry instalacji nie stanowią warunku pozwolenia, ale identyfikują instalację będącą przedmiotem pozwolenia i stanowią podstawę do oceny stopnia oddziaływania instalacji na środowisko, której organ ochrony środowiska dokonuje w ramach postępowania o wydanie bądź zmianę pozwolenia. Żaden z przepisów Poś nie uzależnia wydania pozwolenia na wprowadzanie substancji lub energii do środowiska od uprzedniego wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia lub pozwolenia na budowę.

Warto też zauważyć, że jeżeli decyzja Marszałka Województwa Lubuskiego stanie się bezprzedmiotowa np. wskutek wydania decyzji przez organ nadzoru budowlanego, to wygaśnie na podstawie art. 193 ust. 1 pkt 2 Poś.

Należy podkreślić, że nie każde naruszenie przepisów prawa może być podstawą stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej. Decyzja może zostać uznana za wydaną z rażącym naruszeniem prawa tylko wówczas, gdy w odniesieniu do niej spełnią się kumulatywnie następujące przesłanki:

- oczywistość naruszenia prawa polegająca na widocznej sprzeczności pomiędzy treścią rozstrzygnięcia a przepisem prawa stanowiącym jego podstawę prawną;
- przepis, który został naruszony, nie wymaga przy jego stosowaniu wykładni prawa;
- skutki, jakie wywołuje decyzja, są nie do pogodzenia z wymaganiami praworządności, które należy chronić nawet kosztem niezachowania zasady trwałości decyzji ostatecznych.

Taka sytuacja nie ma miejsca w omawianej sprawie. Organ nadzoru nie wszczyna z urzędu postępowania o stwierdzenie nieważności, jeżeli nie jest przekonany, że decyzja jest dotknięta którąkolwiek z wad wymienionych w art. 156 § 1 Kpa.

2 poważaniem

Zastępca Dyrektora
Departamentu
Zarządzania Środowiskiem
Kobierska
Katarzyna Kobierska